

[Kai Moltke.]

opgiver den eksisterende tilstand udlagt på følgende måde:

„På den anden side erfarer man, at Marseillesektionen for det amerikanske antinarkotikabureau ligesom sektionen i Paris vil blive forstærket med en supplerende funktionær, der vil bringe antallet af agenter under dette bureau, som gør tjeneste i Frankrig, op på 14. Lignende bureauer vil blive åbnet i London, Frankfurt, Barcelona og Madrid.“

Det er derfor, jeg gerne vil spørge justitsministeren: ville det ikke være rimeligt, om vi indledte et lignende tosidigt samarbejde med de nordiske stater og vore øvrige nabo-stater på området?

Justitsministeren (Thestrup): Må jeg først sige, at det er utvivlsomt, at en effektiv bekæmpelse af den internationale narkotikahandel kun kan ske gennem et snævert samarbejde mellem de enkelte lande. Interpol har siden oprettelsen indtaget en central stilling i dette arbejde. Organisationen råder i dag over et net af moderne kommunikationsmidler, som det enkelte lands politimyndigheder er vant til at benytte, og som giver mulighed for hurtig kommunikation mellem landene. Gennem Interpol koordineres indsatsen. Det er dér, oplysningerne samles og derfra de videresendes til de enkelte lande. Jeg er overbevist om, at Interpol er et af de vigtigste, formentlig det vigtigste internationale instrument i narkotikabekæmpelsen.

I Interpol forsøger man stedse at effektivisere arbejdet. Narkotikabekæmpelsen blev behandlet på den sidste generalforsamling i Interpol, og Interpols generalsekretariat har nu foreslået, at der sendes en repræsentant til de europæiske medlemslande for at skabe direkte kontakt bl. a. til de implicerede politimyndigheder. Danmark har støttet dette forslag og erklæret sig indforstået med at deltage i finansieringen af ordningen.

Men det er ikke alene gennem Interpol, der består et internationalt samarbejde mod narkotikakriminaliteten. I overensstem-

melse med protokollen af 26. juni 1957 mellem Danmark, Norge og Sverige om indbyrdes retshjælp og et justitsministerielt cirkulære er der åbnet adgang for direkte kommunikation med politikredse i andre skandinaviske lande. I narkotikabekæmpelsen har man hidtil i vidt omfang benyttet sig af denne hurtige og effektive direkte kontakt suppleret med gensidig udveksling af narkotikaindberetninger.

Der findes et direkte samarbejde med en række andre lande bl. a. på grundlag af den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager og på grundlag af bilaterale aftaler med visse lande, herunder bl. a. Vesttyskland. Det bør vel også nævnes, at Danmark har ratificeret FN-konventionen af 30. marts 1961 om narkotiske midler. Der er således et direkte samarbejde mellem landene, men man bør formentlig være forsigtig med at forcere dette samarbejde på bekostning af de kontakter og den koordinering, der finder sted gennem Interpol.

Der har for nylig i dagspressen været en artikel, hvori det blev hævdet, at en henvendelse fra politiet i Århus til det tyske politi i Hamborg var blevet forsinket, fordi henvendelsen skete gennem Interpol. Jeg kan oplyse, at dette ikke er rigtigt. En meddelelse til politiet i Hamborg vil, når den sendes via Interpol, kunne nå frem på ca. en halv time, og i det nævnte tilfælde var meddelelsen ikke som angivet i artiklen afsendt en uge tidligere. Den blev afsendt samme dag, som artiklen var i avisen.

Jeg mener således, at der er et særdeles effektivt samarbejde, men jeg er taknemlig, og jeg er også det ærede medlem taknemlig, for alle de oplysninger og forslag, der kan føre til en bedre bekæmpelse af narkotikahandelen.

Kai Moltke: Når jeg har henledt opmærksomheden på dette spørgsmål, er det som sagt, fordi vi har et voksende system af tosidige aftaler, ganske vist hovedsagelig mellem USA og en række vesteuropæiske stater.